

ADANMIŞLIK RUHU

<https://www.youtube.com/watch?v=d9d8OHUkGkU>

Sorular:

1. **Peygamber Efendimizin (SAV) ahlakının kaynagi ne idi?**
2. **Osman Gazi ile Halid Bin Velid arasında nasıl bir benzerlik vardır?**
3. **“Emr-i bi'l-maruf, nehy-i ani'l-münker” ne demektir?**

Adanmışlık ruhu adına bir ölçü vermek istiyorum sizlere; insanların bir çoğu mesela öğle vaktinde, yiyeceği akşam yemeğinin sevincini yaşar. Bazı insanlar da vardır ki, dünyada iken yoluna girdiği ve bir gün mutlaka ulaşacağına inandığı Firdevs Cenneti'nin sevinci ile yaşar. O sevinç adeta hayat verir ona. İnsanların belki de yüzde sekseni birinci, çok azı müstesna geriye kalanı da ikinci kategoriye dahildir . Ama adanmışlık bunların ikisi de değildir. **Adanmış odur ki; Cennet'e gireceği ümidini sürekli gönlünde, kafasında, vicdanında canlı tutar ama onun bir tek gayesi vardır bu dünyada; İslam'ın ismetini sıyanet etmek. Zira yeryüzünde bugün müslümanlık adına yapılacak tek iş budur. Bu da yaşama zevkini yaşatma zevki adına terk eden diğergam kişilerle olur.**

ADANMIŞLIK

Bundan sonra çok samimi götürmek lazım.Onun için fahre girmeden çok vefalı ve çok titiz olunmalı...

Adanmışlık ruhuyla kendini işine vakfetmiş dertli insanlar bulacaksınız. Dertin olmadığı yerde bilginin işe yarayacağına kanaatim yok. Bilginin aşamadığı yerleri dert aşar. Sürekli çare arar.

Bir insan, hayatını başkalarının hayatına bağlamıyorsa; başkaları için yaşamayı beceremiyorsa, o tür insanlar, bedbaht ve mezar-ı müteharriklerdir.

Eğer insan, hayatını Allah'a bağlamıyor, insanlığın selameti için kitlenmiyorsa; o hayat boş ve anlamsızdır. Hidayet adına kapıları zorlamıyor, insanlığın Allah'ı anlaması adına bir şeyler ortaya koymuyorsanız, hayat sizin için anlamsız, tatsız ve ızdırap doludur. Eğer böyle olmuyorsa siz meyyitsiniz demektir. O yoksa, bende yokum, diyebilenler, gerçek manada dava adamıdır. O noktada; Fenafil dava, fenafil mefküre vardır.

Bazılarımızın kafasından yel gibi şöyle ifadeler geçse, ben artık yeterince hizmet ettim, bu kadar da benden yeter dese, günah-ı kebar işlemiş gibi günah işlemiş olur

Bu yolda olup da kim ne biliyorsa o bildiğini anlatmalıdır, eğer anlatmazsan bitersin, anlattıkça keşfin açılır, ufkun açılır, inkişafın açılır. Hayata taşıyamadığın hiçbir bilgi hiçbir işe yaramaz. Daha dünya kadar insanın dünya kadar yapacağı işe yorum kapıları açıktır. Sürekli bir gayret, sürekli mücahede sizi biler.

Siz bu yolda sarsıldıkça, hırpalandıkça, yoruldukça daha yediveren meyve olabilirsiniz. Bu yol yürekli bir cehd, sürekli bir gayret ister, işte bu süreklilik ancak seni meyvedar kılabilir. Bir de neşr-i hak vazifesini kimse de bana verilsin diye beklememelidir. Size bir hazine, bir emanet tevdi edilmiş. Sen de omuz vermelisin bu vazife herkesin.

Çağrıda üç atının hali çok anlamlı, kararlı ve istikrarlı hedefine doğru bir koşuş, aynen onlar gibi olmalıydık. Üstad da talebelerini sağa-sola göndermiş ve bir yerde benim bir talebem varsa, devam adına ben orayı fethedilmiş sayarım demiş, işte bu da Çağrıda aynı koşuş ve aynı felsefe, bu anlayışla hareket edebilmeliyiz. Onlar hiç gevşememişler, hep vefalı olmuşlar, hiç çubuğa geme koymamışlar,

Tarihin bir önemli faslında, Anadolu'ya gelip, buraları bize vatan yapan atalarımızın vefakâr torunlarına, bir kadirşinaslık ifadesi olarak pür-himmet yardıma koşulması gerektiğini defaatle ifade ettim. Hep Orta Asya'ya gidilmesini temenni ettim. Buna hem onların, hem Türkiye'nin, hem de savaşlardan, huzursuzluklardan bunalan dünyanın ihtiyacı olduğunu ifade ettim. Herkesin, hiçbir beklentiye girmeden, ana-babasına, hanım ve çocuklarına veda edip gitmesini arzuladım

Bir yandan, Allah'la olan münasebeti içinde, bir yandan da, yaratılışının gayesi olarak yeryüzünü imar adına cehd ve gayret ortaya koyan, akli ve kalbi aydınlık nesiller var. Eğer ülke içinde gerekli sulhü sağlar, devlet-millet kaynaşma ve dayanışmasını gerçekleştirir, gerekli ilim, ahlâk ve çalışma ufkunu yakalayabilirsek, çok yakın bir gelecekte dünya devletler ve güçler muvazenesindeki yerimizi almamız işten bile değildir.

Buraya geldim ve bir yılı aşkın bir süredir buradayım. Ama, yıllarca camilerde va'z vermiş, pek çok insanlarla görüşmüş biri olarak, yalnızlık çektiğim de söylenebilir. Gerek kaldığım yerin darlığı sebebiyle, gerek hastalığım sebebiyle, gerekse daha başka faktörlerden dolayı adeta bir münzevi hayatı yaşıyorum. Gerçi böyle bir hayatı da uzun süredir arzu etmiyorum değilim. Bahar, yaz, kış geçti, tekrar bahar geldi, en yakın çevrede bile bir yere çıkmadım. Çevrenin bilhassa sonbaharda çok güzel olduğundan, bu güzelliği görmek için buralara akın akın turist geldiğinden bahsediyorlar. Bu güzellikleri bile görmeye çıkmadığım gibi, çok yakınımızda bir göl var. Oraya kadar bile inmedim. Bu halin ne kadar devam edeceğini de bilemiyorum. Kaderin vereceği her türlü hükme razı olarak bekliyorum.

Davranışlar, evrensel bir dildir. Müslümanlık, temsil iledir. Hep soruyorum: Çok kısa bir zamanda dünyaya dağılan Sahâbe-i Kiram, gittiği ülkelerin dilini biliyor muydu? Hz. İsa'nın o çok az sayıdaki havarisi, 30 sene gibi çok kısa bir zamanda Roma üzerinde nasıl müessir oldu? Acaba onlar da, dağıldıkları ülkelerin dilini biliyorlar mıydı? Bilmiş olduklarını sanmıyorum. Ama, hepsi, inançlarını herkese en tesirli şekilde anlatacak bir dili çok iyi biliyorlardı. Temsil...

İnançlarının canlı birer diliydi onlar. Hz. Ayşe, kendisine Efendimiz'in ahlâkı hakkında sorulunca, "O'nun ahlâkı Kur'an'dı. Siz, Kur'an okumuyor musunuz?" dememiş miydi? Aynen bunun gibi, canlı Kur'an, canlı İslâm olmak lâzım. Bize bakan herkes Allah'ı hatırlamalı.

İnsanın hayatta bir gaye-i hayali olmalıdır. Bu, en azından insan olmanın gereğidir. İnsanın gaye-i hayali, yani mefkûresi ne kadar yüksekse, o kimse bu niyetinden dolayı Cenab-ı Hakk'tan karşılığını o nisbette alır. İnsan, mefkûresinin hastası olmalı, onunla yatıp onunla kalkmalı, rüyalarına varıncaya kadar, hep onunla meşgul bulunmalıdır. Cenab-ı Hakk'ın rızasının yolu, O'nu her şeye tercih etmekten geçer. O'nun rızası dışında her şey küçüktür. Küçük şeylere talip olanlar, onları aşamaz ve takılıp kalırlar. Allah'ın rızasını kazanma gibi, en büyük düşünülüp, en büyüğün arkasında olunmalıdır

Tekrar ediyorum: Bu büyüklük, dünyevî bir makam değildir. Bütün dünyayı, iki idareciye çok görüp, tek bir devlet haline getirerek, sizi başına hükümdar yapmayı teklif etseler, "Allah Allah, bana ne küçük bir şeyi teklif ediyorlar. Ben, Allah'ın rızası gibi, bir anına cennetlerin değişilmeyeceği bir makama bel bağlamışım." deyip geçmeli ve bu uğurda en küçük Aciziz, fakiriz. Bize savaş açanlar O'na savaş açmış olurlar. Bize karşı duranlar O'na karşı dururlar. Bizim gücümüz, zenginliğimiz hep O'nun zenginliği, O'nun gücü... Kime savaş açtıklarını bilemiyorlar ve aldanıyorlar.

Ne nöbet beklemek benim işimdir, ne de liyakatim var. Ama terk etmek gibi de bir hakkım yok. Benim hakkım onda on olsa, bu dava içinde onda birine talip olsam, o hakkı istesem en büyük haksızlığı yapmış olurum. Ama yine bana düşen bu dava adına onda yüz yapmaktır. Gerçek manasıyla vefayı tarif etmeye kalksam yer yüzünde kendinize kaçacak yer bulamazsınız.

Biz Habil'in çocuklarıyız karşı taraf Kabil'in. Habil hakkına razı, kanaatkar hatta hakkından feragat eden, yumuşak, uyumlu, geçimli... Kabil ise mızıkçı, sert, geçimsiz, hakkı olmayan şeye göz koyan... Öfkesiyle saçmalayan, kendini kargalara bile güldürecek yanlışlar içinde bocalayan beceriksizin biridir.

Hüsn-ü muamele, adem-i itimat bizim insanımızın batıya karşı tavrı bu olmalıdır. İnsan hakları filan hepsi bunların göstermelik. Herşey kendi çıkarlarına endeksli, bir şeyler bekleyip güvenmemek lazımdır. Bir defa adamların seni kale alması için bir konumun yok, Müslümanlığın örneklerini sunamamışsın. İslam aleminde Müslümanlık adına karmakarışık bir ifade var, adamlar bunlardan hangisini örnek alsın. Bir de üçüncü dünya ülkesiyiz, fakiriz konumumuz belli bizi niye kaale alsınlar ki, neyimize itibar edecekler. Bir Yunanistan kadar değerimiz ve itibarımız yok.

Mümin kendini gafilane saldıği an bir sıkıntı ve musibet isabet edebilir. İnsan sürekli göze bakarken, hem göze hem de arpacığa nazar ederken hep O'na bakmalı, O'nunla bakabilmelidir. Değerlendirmeler, şekillendirmeler, nazarlar hep O'na göre olmalıdır. Göz ondan kaydıği an ya araban bir yere vurur, ya eline iğne batar ya bardağı kırarsın. Gerçek mü'min isen hemen bir şey isabet eder. Mü'minlik aynı şoförlük gibidir bir elin direksiyondayken bir gözün aynada diğere elin viteste diğere gözün de hep yolda olmalıdır. En ufak bir ihmâl kazaya sebebiyet verir. Yakın olanların uzak olmaya hakları yoktur. Yakın olanlar hiç mi hiç uzak davranışlar içine girmemelidir. Nefsi hiç boş bırakmaya gelmez, nefsi devamlı onda kılmak gerek, nefse verilen bir boşluk ve şans seni O'ndan uzak kılar. Sen artık yakınlardansın uzak durmaya uzak kalmaya hiç mi hiç şansın yok.

Herkes önce kendine bakabilmesini bilmeli. Sizin tavırlarınız Allah'ı hatırlatıyor mu ona bakın. Eğer sizin tavırlarınız her yerde, her zaman Allah'ı hatırlatıcıysa demek ki gerekli mesajı verebiliyorsunuz. Onun için mü'mine düşen en önce kendini keşfetmesidir. Ama maalesef bugüne baktığımızda Müslümanların durumu, tavırları oldukça kabaca ve hiç de iç açıcı değil. Müslüman, Müslümanlığı derinlemesine içine sindirmediği müddetçe beşer Müslümanlığın tam tadına varması pek mümkün görünmüyor. Müslümanlığın takdimi adına çok boşluklarımız, çok hamlıklarımız var. İnsana , insani değerlere, insana saygıya, insanın say'ine ve insanın keyfiyetine tam manasıyla değer atfedemiyoruz. Maddi bir çıkar, nefsi bir arzu, dünyevi bir hırs karşısında bu değerlerin hepsini silerek tek kendi hazlarımıza, isteklerimize bağlı değerlendiriyoruz. Bugün çeyrek bir sahiplikle Cenab-ı Hak dünya çapındaki bir hizmeti sizlere tevdi etmiş. Bütün çarpıklıklarına rağmen Haremeyn-i şerifi Suudlar'a tevdi ettiği gibi. Çeyrek himmetinize rağmen alternatifiniz olmadığından Cenab-ı Hak bu hizmeti bu arkadaşlarla yürütmekte. Bu işin çeyreği bile adamları korkutuyor. Bir de tam olabilsek, tam olmanın yolunda hiç olmazsa koyulsak işte o zaman dünya çapında en gür seda sizin sedanız olur. Ama tam olmanın yolu da acaba benim hanımım var mıydı, çocuğum kaç taneydi gibi tereddüde girmek, yemek ve içmeği engel görmek noktasına kadar gider. Her şeyini O'na ve O'nun hizmetine kitlemek, O'nun hizmetinden, O'nun sevdasından başka hiçbir şeyin ne gönle, ne de göze girmemesiyledir. İşte tam olmanın yolu da budur. Söylediğini Allah için söylemez, Allah için demezsen seni dilinden asarlar. Bazen büyüklük, başarı, beceri insanı aldatır. Hiçbirimiz kendi kendimize yetemeyiz, kendi kendisine tek yeten vardır, O da Allah'tır. Bizler esbab açısından ayakta durabilmemiz için birbirimize dayanmamız lazımdır. Dayanmak adına seni engelliyen, dayanmana mani olan bir tarafın varsa ne edip, ne yapıp o yönünü rötuşlamalısın.

Bir avuç deliye ihtiyaç var. Üstat hazretleri 9- 10 yaşlarında annesinin elini öpmüş ve gitmiş. Gidiş o gidiş, Hâlâ gidiyor. İbrahim Ethem gibi ayrılırken çocuğu " Babacığım ne zaman geleceksin dedi." Ama o bir daha dönmeyeceğini biliyordu ve öyle gitti. Bir daha da geri dönmek üzere.

10 günlük işi bir güne sıkıştırarak geçmişte yapamadıklarımızı hizmet adına belki kaza etmiş olursunuz. Yavaş gidiliyor, normal zaman ayağıyla yürüyoruz. Alevler hengamındaki adımlarla hareket etmeliyiz. Yaşamınızın kanı da damarı da dünyaya bir an önce yayılmak olmalı. Öyle delicesine kök salmalısınız ki dünyanın herhangi bir yerinde size vurulan bir fiske dünyayı ayağa kaldırmalı.

Bu hayatı dolu dolu yaşayarak çok şey yapabilme, Nam-ı Celili Muhammedinin şehbal açtığını görmek, bir kişinin hidayetini duymak işte beni cennete götürseler bunun hazzını bana veremez, bunu duymak herşeyin önünde olmalı.

Hayalimde her zaman ilk havarilerin kahramanlığı, ilk müslümanların civanmertliği oldu. Acaba o kıvamı bir daha yakalayabilir miyiz diye hep ümitvar oldum. Onların soluklarını insanlığın dört bir bucağına tekrar soluklayabilir miyiz? Milletimizin ruh dünyasında bir resterasyona ihtiyaç var. Yeniden cila ve saykıl vurarak, ruhlardaki matlaşmayı, pörsümeyi gidermemiz lazım. Ruhumuzun gerçek romantizmi; dur durak bilmeden aşkın heyecanlarını bu hizmet yolunda duyma, bu yolun

kara sevdalısı olma, delisi olma, mecnunu olma? Onun aşkı ile ölesiye mest olmalı ki sarhoş olup içtikçe içme saki, getir getir diyebilme.

Hayatlarımızı yolumuza göre yorumlamalıyız. Hayatımızın gayesi budur. Bunun dışında her şey tali şeylerdir. Olsa da olur, olmasa da. Davamız adamışlık içinde, rüyamız, hülyamız haline gelmelidir. İnsan ölmek için kendini ölüme atsa katil olur. İntihar olur. Ama ölmek için ölürse şehit olur. İhtida edenler önlerinde dertli görmeyince onlar da kendi dertlerine düşüyorlar.

Suçtu hep karşıya atfederiz. Ama bizim temsildeki zaaflarımız ciddi mümin olamamamız unutulmamalıdır. Zatı ulühiyet hakkında çok eksiklerimiz vardır. Tam kavrayamadığımızdan zaaf yaşıyoruz. Ferdi hayatımızı ilmelyakinden aynel yakine, aynel yakinden de hakkal yakine ulaştıramaya çalışmalıdır. O dava düşüncesini irşad aşkı üzerine kurmuş ve ihtimamla hiçbir şeye alet etmeden sonuca kadar devam ettirmiştir. Teşri nin vaz edilmesi kişiyi istikamet ve itidale sevk etmek içindir.

Tehlikenin buutları nispetinde mükafat söz konusudur. Ama musibet istenmez gelirse sabredilir. Başkaları on hata yapsa mazur sayılabilirler. Biz bir defa yapsak haksız oluruz. Ehli küfür saldırınca usulünce kanun çerçevesinde cevap veririz. Ehli iman saldırınca sükut ederiz. Ne sevinçle şatahata girmeli, ne de hicranın hendeği seni korkutmamalı. Atlar, geçer, giderim, diyebilmelisin.

Bu din bizim dinimiz, o yoksa yok olmalı. Olmaz diye bir şey yok. Olmaz diyen bir insana inanmıyorum. Yeter ki aşk, gayret, himmet olsun. Başkalarını kurtarma adına bir cehdi, gayreti olmayanın kendini kurtarması mümkün değildir.

İnsanın, benim bu güzel dinim bu dünyada hükümferma değil, diye biraz delirmesi lazım.

"Gerçek inanan deli sanılmadıkça tam iman etmiş sayılmaz." mantığını iyi kavramalıyız.

Kendimizi bir daha gözden geçirmemiz gerekli. Seni düşünmeyen seni düşündürmeyen akıl yerin dibine batsın. Eğer bu akıl bunları düşünmüyor, düşünce sancısı çekiliyorsa, insanın "Allah'ım ne olur aklımı da al, canımı da al." demesini bilmesi lazım

Bu iş içine girdikten sonra başka mülahazalara, başka hülyalara girmek abes. Bir kısım deliye ihtiyaç var, Mantık burada olsa olsa yönlendirici bir denge unsuru olmalı ki bizi yer yer dizginlemesini bilsin. Elimden gelse bu insanların içine biraz delilik akıtırdım ve havariler gibi alemin dört bir yanına yayılınsınlar, beşerin idrakine, insanlığın sinesine Ruh-u Muhammedi'yi soluklasınlar diye. Bir de bakıyorsun bir taraftan elli sene uğraşsan hiç delirmeyecek insanlar var. Onların hali beni delirtiyor.

Bütün hadiselerin, dünyanın merkezi insandır. Allah size bakıyor, onun için insanda bakılacak çehre olmalı. Nereden bakılırsa bakılsın Allah'ı aksettirecek bir çehre olmalıdır. Başka şeylerle kirlenmemiş nezih bir çehre. Bir dönemin sahabesi, bir dönemin dervişleri gibi olmak lazım. Bir şey ifade eden, manada derinleşen, ruhda zirveleşen insanlardan olmak lazım. Eğer işlerimizde bir tıkanıklık varsa ruhumuzun karanlığına takılıyordur. Problemi kendinde göremeyince ona buna atarsın

Biz çok biliyoruz ama marifet yok. Ağzımızı açtığımız da lâf çok, konteynirler dolusu laf... Rabbin adı ağza alınınca tir tir titreyen bir gönül, lokmayı ağzına alınca bunu hak etmemiştim diyen bir

vicdan... Her şeyi marifete çevirmeli. Aynen kan ve irin arasından gelen saf, temiz süt gibi marifete çevirmelidir.

Ruh çadırımızı iyi kurmamız lazım. Kendi adımıza kendimizi ifade edeceğimiz ruh çadırımız Kabe gibi olmalıdır. Ve her bakış sende Allah'ı bulmalıdır. Oluşan kötü imajımızı bir dozerin önüne katıp atmalı ve o engelleri bertaraf etmeliyiz. Kalbe gölge eden ne kadar sis ve dumanı kaldırabilirsen Allah'la aranda olan engelleri kaldırmış ve insanlara çok şey anlatma fırsatı bulmuş olursun. Bu gölgeler bencilliktir, ihlatsızlıktır, enaniettedir, gururdur. İmaj zamanla olur, tanıtım sizin tavır ve davranışlarınızda zamanla oturaklaşır ama bu ortamın motoru sürekli irşaddir.

Ağzınıza koyduğunuz her şeyin hesabını vereceksiniz. Adanmış gibi görünüp başka türlü olmak en büyük yalancılıktır. Yalan kafir sıfatıdır. Kendi kendimizi aldatmayalım. Hem hicret ettim diyeceksiniz sonradan da şu kadınla izdivaç edeyim diyeceksiniz. İşte ona muhaciri fulane denir. Yalan söylemeyelim, **hizmeti düşünüyorum diyerek başka hesaplar içinde olanları görünce tiksinti duyuyorum.** Şeytandan nefret ettiğim gibi yalandan nefret ediyorum. Benim yanımda olmanın bir değeri varsa onun bir de bedeli vardır O kadar değerli bulmuyorsanız bu bedeli de ödemezsiniz. Gücünü her şeyini İslama teslim etmiş adanmış ruhlara ihtiyaç var. Bunu çok bilmişlikle, kariyerle gideremeyiz.

Beni cennete koysalar eğer orada devam adına bir şey yoksa hizmet edemeyeceksem vallahi istemem o cenneti, ne yapacağım hem orada. Evlendirelim deseler, üniversitede kariyer verelim deseler dinim adına bir şey ifade etmeyecekse ben o işin içinde olmam. Katiiyen yalan söylemeyelim. Allah biliyor çünkü. Yaptığınız her iş, attığınız her adım Allah hesabına ne işe yarar siz ona bakın. Adımlarınızı da ona göre atın.

Ömer b. Abdulaziz halife olduğu dönemde ekmeğini zeytinyağına bandırıyordu. Daha fazlasına talip olmuyordu. Halası yanına geldiğinde ona da aynısından ikram ediyordu. Halacığım daha muhtaçlar var, ben bunun hesabını veremem diyordu. İsteddiğiniz kadar milletin malını kanunlarla, inzibati kanunlarla kayıt altına almaya çalışın eğer ruhla din-i mübin-i islamla kayıt altına alınmadıktan sonra netice alamazsınız. İşin ruhunda koyunu kurda kaptırmama cehti olmalıdır. İnsanlar düzelse bir eko sistem gibi her şey düzene girer. Bir yerde bir bozukluk olunca bünyenin bütün dengesini alt üst ediyor, her yere sirayet ediyor. Fazıl şehirler fazıl insanlarla olur.

Böyle bir zamanda birde minnacık şeylere takılıp kalmak nedir? bunu da bir türlü anlayamıyorum. Bir kardeşinin birisi bir kardeşinin babasını öldürse bile bu kadar büyük problemler karşısında bu mesele bile minnacık kalır. Şu anda bilemeyeceğiniz çok farklı bir planlama var. Dünyanın en süper gücü olsanız, ama içinde din yoksa adamların tercihi; bu en deni durumdur. Yeminde ederim buna çok iyi inanıyorum. Küfrün bu kadar katmerleştiği bir dönem dünya tarihinde pek azdır. Çok ciddi temerrüt var.

Yalnız zulmü işleyenin zulmünün artması inayeti celbetmez. Mazlumunda mazlumluğunu bilip yürekten çok samimi sancısı olmalıdır. Küfür ve dalalete karşı koyacak bir salâhat aktivitesi varsa helak olmaz, yoksa helak olma kapıdadır. Bir iki tane çiçekle bahar gelmez. Şahs-ı manevinin

gücü çok samimi olmadadır. Tamiri zor ve uzun zaman alır. Ama tamirde Allah'ın inayeti vardır. Eğer tamir adına bir heyet varsa, onların liyakatına göre Allah o işi yapar ve onlara inayet eder. Bu durum da adanmışlık ruhu içinde hayatımın yegane gayesi budur diyebilmelisin. Sen artık tatil ederim, istirahat yaparım, yerim, içerim, keyfimce giderim diyemezsin. Bedirdekiler gibi hiç durmaksızın sahiplenme, samimiyet kahramanı olabilme ölçüsünde olmalısın. Bedir ashabı gibi görünüşte sanki onların içinde dolaşıyor gibi olamıyorsan, ona diyeceğim bir şey yok. Bazıları size cephe almış, size karşı ciddi bir tavır içindeyken; kalkıp birde ıvır-zıvır küçük dertlere bir paranoyaya takılıp kalıyorsan zaten bu ayıp bize yeter. İmtihan olmadığımızı nereden biliyoruz, belki Cenab-ı Hak bu küçük meselelerle kalbimizin içine bakıp, bu adamın kabı bu işi göremeyebilir derse... Belayı ekber odur ki, özünü gaflete salmış, nasıl bir belaya muhatap olduğunu bilememe belasıdır.

Ben ölürken bile hizmeti düşünmeliyim, ölürken bile hizmette bir boşluk bırakmadan ölmeliyim. Artık hizmet hadiste anlatılan kahraman gibi sağa sola bakıp kimseyi göremeyince bu iş sadece bana kaldı deyip atını mahmuzlayan yürekli civanmert arkadaşlar istiyor. Bu hadisi ne zaman hatırlasam gözlerim dolar.

Millet, önündekini nasıl görürse öyle olur. Sizin ahlakınız, tavrınız olduğu gibi çevrenize akseder. Kur'an'a saygıyı namaza ihtimamı sizde bulur, hudu ve huşuyu sizde görür. Her sohbetinde bir insibağ vardır. Abi durumunda olanların insibağına göre insanlar kalıba girer. Birileri tavırlarını bize göre ayarlayacaksa, o zaman çok büyük sorumluluk altındayız demektir. Hizmet dışında herşeyi fuzuli görmeli. Asıl mesele hizmete teksif edilmeli ve hedef hizmet olmalıdır. Hizmetle ilgili olmayan günlük meseleler bizi meşgul etmemelidir.

Hazmedeceğiz, dönmek yok bırakmak yok. Hiçbir yere gidemeyiz, hiçbir yere kaçamayız.

Cenab-ı Hak ilk tevfikini bizi hakiki insan etme yönünde yar etsin. Yani motivasyona gerek duymadan metafizik gerilime geçip hazır olma. Sadece şu yapılacak denilmesi yeterli olmalıdır. Umum bir hicret gerekse bile onun adına hazır olmalıdır.

Allah tarafından kaderi olarak Ahirete planlanmış gönüller azıcık dünyaya meyl etseler, hem Ahiretlerini zedelerler, hem de dünyadaki düzenleri bozulur, huzurları kaçar.

Hizmet içinde neş'et etmiş, hizmetin tam içinde olanların dünyaya meyilleri yanlış olur. Yoksa tabibimizin bizi programladığı program dışına çıkmış oluruz ve inhiraf etmiş oluruz. Cenab-ı Hak "Siz bu programı bozdunuz" der ve sizin düzeninizi bozar.

Allah'tan sürekli istemeliyiz., canımı al , çocuğumu al bizi hizmetten alma diye. Sürekli istemezseniz aynı kıvamın korunması sürekli cehde bağlı. İmanın kuvvetine göre insan hadiselerle meydan okuyabilir , dayanabilir.

Her şeye açık hizmet etmeli. O zaman kimse sizin önünüzü alamaz. Kaldırımında taş kırmaya kadar açık olursanız yoksa bir şeye bağlı hizmet ederseniz önünüzü alırlar.

Musibetler atmacanın serçeye tasallutu gibidir. Sıkıntılar ruhlarda tembih yapar. Meşakkatlerle istidatlarını ortaya çıkarırlar. Mazlumiyet ve mağduriyetlerin yoğun yaşandığı dönemlerde işin

sahipleri artar. Uyuyan istidatlar uyanmış olur. Bazılarının fitne ocakları yakmasının yanında inananlar da ellerine bir mum alarak ışığa gel der. “Takdir-i hüda kuvve-i pazu ile dönmez. Bir şem’a ki Mevla yaka,üflemele sönmez.” Allah şöyle diyor, vallaahi de billahi de tallahi de o Kur’an’ı ben indirdim, onu koruyacak da benim. Biz kendi işimize bakalım, işimizi yapalım. Onun işini de ona bırakalım. Açık ve bariz olarak hidayet Allahın elindedir. Vicdanlara bir şey götürebilme bir sabır işidir. Belki bu mevzuda ortaya koyabileceğiniz bir sabır sizin aksiyonunuzdan daha önemli de olabilir.

Bir tercih edilecekse Medine’de kalmayı cennete tercih ederim ama hizmet söz konusu olduğu zamanda burada kalmayı Medine’ye tercih ederim burada hizmet insanına düşen tablo karşısındaki sorumluluk ne ise duyarlılıklarını ona göre hareket ettirmelidir.

O halde gelin Allah ve Rasulullah aşkına, bugüne kadar hazırlanan umranlar üzerine birer mirasyedi gibi konan bizler, evet çok güzel şeyleri ecdadından tevârüs eden bizler, bir çözülsün, ardından yeni bir çöküşün vesileleri olmayalım. Evlerimiz birer harabeye dönmesin! Yurtlarımız, okullarımız birer baykuş yuvası olmasın! Bunlara “âmîn” demek kolay ama, bu iş samimiyet ve safvet ister. Kendini düşünmeme, yaşama zevkine dilbeste olmama, yaşatma delisi olarak toplumu kucaklama, “başkaları imanla hayatın enginliklerine ulaşamayacaklarsa, benim yaşamamın bir anlamı yoktur” mülâhazasına kilitli olmayı ister.

Evet, Asr-ı Saadet dönemine denk, bir ihlas dönemi bizde de yaşandı.. yaşandı ama, ben onun şu anda bütün derinliğiyle devam ettirilebildiği kanaatinde değilim. Kafamdan bir türlü keyfiyetin kemmiyet karşısında yenik düştüğünü atamıyorum. **Evet şimdilerde keyfiyetin nakavt olduğunu zannediyorum. Oturup bordrolar üzerinde saatlerce mütâlâalarda bulunan insanları görünce, bir türlü bu düşünceden kurtulamıyorum. “Şu kadar isterim” diyenleri gördükçe bir çöküşün başladığı düşüncesinden vâreste olamıyorum. İnsanların konuşmaları karşısında samimiyetlerini muhafaza edemediklerini görüyor ve bu konuda kuşku taşımaktan kendimi alamıyorum. Dolayısıyla da, bir samimiyet, safvet, ihlas döneminin bitmeye yüz tuttuğu endişesiyle tir tir titriyorum.**

Evet, bizler düşmanla yaka-paça olmuş, kim bilir kaç defa ölümle burun buruna gelmiş, öldürücü yaralar almış ve sonunda ganimetten hissesine düşen pay verilirken onu reddedip, “ben bunun için Müslüman olmadım; Müslüman oldum ki şuradan bir ok yiyip şehid olayım” diyen Sahabinin civanmertliğini gösterebiliyor muyuz? “Ben maaş için bu dâvâyı benimsememiştım. Yapmayın Allah aşkına! Bana kastınız, garazınız mı var? Ahirette beklediğim şeyleri dünyada vermek suretiyle beni mahv u perişan mı etmek istiyorsunuz?” diyebiliyor muyuz? Ben böyle desem ve ardından sorsam, “Kaç insan var, bu soru karşısında, ‘ben varım’ diyebilecek?..” Belki hepiniz bu soru karşısında parmak kaldırıp ve “Ben varım!” diyebilirsiniz; ancak ben öyle demeyecek, soruyu soracak, sonra da üç nokta koyarak ve cevabı vicdanlarınıza havale edeceğim.

Milletimizin İhyâsı

Daha on-onbeş yaşımdayken, babam iki şeyin hayranlığını ruhuma işledi; biri Sahabe Efendilerimiz; diğeri de, Osmanlı. “Yıldırım, Yavuz...” dediği zaman babamın gözleri dolar, bakışları buğu buğu olurdu. O günden bu güne, hiç hazmedemedim bu milleti ayaklar altına

düşürenleri.. hiç hazmedemedim milletimizin büzüşüp, sıkışıp küçük, muhtaç, başkalarının eline bakan bir topluluk haline gelmesini. Koskocaman, cihanlara sığmayan bir millet nasıl oldu da, böyle iki gölün arasına sıkıştı kaldı? Nasıl bu halle övünüyor insanlar?.. Küçüklüğü nasıl öyle allıpullu gösteriyorlar? Hiç hazmedemedim...

Evet, insanımızın dilenci durumuna düşmesi ve başkasının kapısında el açması; malî, içtimaî ve ahlakî bir buhran yaşaması sinemde girdaplar meydana getiriyor. Ama ne yapabilirim ki, çaresizlikten dolayı iki büklüm, sabretmeye çalışıyorum. Fakat diğer taraftan da, gönüllerde üzüntü girdapları meydana getiren bütün hadiselerin milleti ihya etme istikametinde bizde metafizik gerilim hasil etmesi gerektiğine inanıyorum. Yeis, atalet, bezginlik ve sürekli şikayet değil, ümit, sa'y ve Allah'ın inayetine sarılmak lazım geldiğine inanıyorum.

Üstad Hazretleri bir reçete veriyor: "Din hayatın hayatı, hem nuru, hem esası. İhyâ-yı dinle olur şu milletin ihyâsı." diyor. Demek ki bizim dirilişimiz dine bağlılık içinde gerçekleşebilir. Diriliş destanları yazmakla değil, doğrudan doğruya halkın içinde olmak, onun nabzını tutmak, tıpkı bir çocuğu hayata taşıma, götürme, yükseltme gibi elinden tutup onun ayaklarıyla yürümek, yolun her dönemecine ait adab u erkanı öğretmek.. ve yine aktif bir sabırla büyümesini beklemekle gerçekleşebilir.

Daha sözlerime başlarken şu hususu hatırlatmak isterim. Nazarlarını ahirete çevirmiş, hizmet diyarı olan bu dünyadan terhisini alıp sevgililer diyarına gitmeyi bekleyen bir insan olarak bütün samimiyetimle söylüyorum ki; insanımızın dirilmesi ve milletimizin ihyası derken, bazılarının müslümanlara yakıştırdığı "dine dayalı devlet kurma arzusu", parti ve hizipçilik gibi milleti birbirine düşüren bütün unsurlardan uzak, maddî-mânevî, dünyevî-uhrevî garazlardan sıyrılmış bir duyguyu ifade etmeye çalışıyor ve bu necip milletin layık olduğu konuma yükselmesini kastediyorum.. milletçe çöküntü ve çözümlerimizin gerçek sebep ve sâikleri sayılan ihtiras, tembellik, şöhret arzusu, makam sevgisi, bencillik ve dünyaperestlik gibi his ve duyguları atıp, manevi hayatın özü ve hakikati olan istiğna, cesaret, mahviyet, diğergamlık, rûhânîlik, rabbânîlik ruhu ve hak duygusuyla bir kere daha fert fert fazilet abideleri haline gelmemizi kastediyorum..

İfade etmek istiyorum ki, millet hayatına dair yaptığımız planlar, ne kadar yararlı da olsa, bu uğurda millî ruh katiyen fedâ edilmemeli; aksine, millet modernize edildikçe o daha da hassasiyetle korunmalıdır.. tâ beşikten başlayarak; anneler, yavrularına, millî rûhu terennüm eden ninniler söylemeli; nineler masallarını ve masal kahramanlarını şanlı geçmişimizin destanlarında aramalı; irfan yuvalarımız her vesileyle, şu muhteşem fakat tâlihsiz, şevketli fakat gadre uğramış milletimizin alabildiğine parlak ve fevvâreler gibi bulutlar arasında kendine yer aradığı dönemleri en heyecanlandırıcı üslûplarla dile getirmeli; edebiyatımız millî ruh ve millî düşünceyi işlemeli.. vaizler kürsülerde, hatipler minberlerde, konferansçılar geniş halk kitleleri karşısında bu millet gibi düşünmeli, bu millet gibi heyecanlanmalı, bu millet gibi konuşmalı, bu millet gibi sevinmeli ve bu millet gibi tasalanmalıdırlar.. tasalanmalıdırlar ki, bir zamanlar tabîî bilimlerden dinî ilimlere, tasavvuftan mantığa, şehircilikten estetiğe hemen her sahada varlığı didik didik eden dehâlarla; fıkıh ve hukuk üstatlarıyla; hayatlarını vicdan endeksli yaşamış, insânî normları aşan istidatlarla; muhakeme ve fetânet kahramanlarıyla ve sanat dâhileriyle her zaman çağının çok çok önünde yürümüş bu dünya, geçici bir aradan sonra yeniden bütün aydınlık ruh ve dimağlarını harekete geçirerek, bir ikinci veya üçüncü Rönesansı gerçekleştirsin.

İşte millet olarak bu manada bir diriliş için gayret göstermek, dinimizin bize yüklediği bir sorumluluk ve vazifedir.. “Emr-i bi'l-maruf, nehy-i ani'l-münker – iyiliği emretmek, kötülükten menetmek” sözleriyle ifade ettiğimiz bir vazifedir. Lügat itibarıyla, “herkesçe bilinen, meşhur” manasına gelen maruf kelimesi, Cenâb-ı Hakk’ın emrettiği, uygun bulduğu ve akl-ı selimin de hoş ve güzel gördüğü şey demektir. Reddedilen ve kabul görmeyen, nahoş, sevimsiz, çirkin, insan tabiatına yabancı, tabiattaki dengeye muhalif ve teşriî emirler içerisinde kendisine açık kapı bulunmayan şeylere de “münker” denir.

“Emr-i bi'l-maruf, nehy-i ani'l-münker” vazifesi varlığın yaratılış gayesine götüren bir yoldur. Zira, Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), kâinat kendisi için yaratılan İki Cihan Serveri'dir. O'nun gönderiliş gayesi ise tebliğdir. Tebliğin özü de, “emr-i bi'l-maruf, nehy-i ani'l-münker”dir. Demek ki, bir manada varlık, bu iş için yaratılmıştır. Şüphesiz varlığın yaratılış gayesi olan bu iş, işlerin en önemlisidir ve her Müslüman'ın yapması gerekli olan bir vazifedir.

Bu büyük vazife pek çok ayet ve hadisle te'yid edilmiştir. Mesela; "Sizden hayra çağıran, iyiliği emredip kötülüğü men eden bir topluluk bulunsun." (Âl-i İmran, 3/104) "Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz; iyiliği emreder kötülükten men edersiniz ve Allah'a imanınız tamdır." (Âl-i İmran, 3/110) ayetleriyle, "Ya marufu emredip münkerden nehyedersiniz ya da Allah sizin başınıza en şerhlerinizi musallat eder; sonra da ne büyüklerinize saygı gösterilir, ne de küçüklerinize merhamet edilir. O zaman en hayırlılarınız dua eder de kabul edilmez; istiğfar edersiniz, mağfiret olunmazsınız; yardım istersiniz de yardım gelmez." ve "Ademoğlunun bütün sözleri lehine değil, aleyhinedir; ancak marufu emir, münkeri nehiy ve Allah'ı zikir müstesna.." hadisleri bunlardan sadece birkaçıdır.

Ayrıca, Kur'an-ı Kerim'in her ayeti vecizdir; fakat, İbni Mesud Hazretleri'nin "Hayrı ve şerri bundan daha câmî (bir arada zikreden) bir ayet yoktur." diyerek işaret ettiği, Nahl Sûresi'nin 90. ayeti, maruf ve münkeri hülâsa eden, tek başına mücelletlere sığmayacak bir muhtevayı haizdir. Bu ayet-i kerimenin meali şöyledir: "Muhakkak ki Allah, adaleti, ihsanı, muhtaç oldukları şeyleri yakınlarına vermeyi emreder; hayasızlığı, çirkin işleri, zulüm ve tecavüzü yasaklar. Düşünüp tutasınız diye size öğüt verir."

Bu ayet-i kerimede, umum maslahatları hasıl edecek üç emir sayıldıktan sonra, negatif planda esas alınan şeylerden ilk olarak fuhşiyat zikredilmiş. İhtimal, hem ferdî planda hem de toplum planında bütün münkeratın başlangıcını fuhşiyat teşkil ettiği için ona öncelik verilmiş.. insanın hayvani yanlarının öne çıkmasını, basın-yayın yoluyla, roman, hikaye ve şiir vasıtasıyla ortaya konan her türlü müstehcenliği ve bohemce hayatı da ihtiva eden fuhşiyattan sonra marufun karşılığı olan "münker"; yani, İslam'ın ve selim aklın gayri meşrû, kötü saydığı şeyler yasaklanmış.. üçüncü olarak da "bağy"; yani, insanın kendine zulmetmesinden, ana-babasına isyanına, devlete başkaldırıp toplum huzurunu bozmadan, Allah'ı inkara kadar geniş bir taalluk sahası olan azgınlık ve taşkınlık nehyedilmiş.. ve böylece, dini hayatın ancak bu şekilde gerçekleşeceği; bir millet dirilecekse ancak bu esaslarla dirileceği anlatılmıştır.

Bir başka ayet-i kerimede "Ey iman edenler, Peygamber sizi, din ve dünyanız itibarıyla dirileceğiniz şeylere dâvet ettiğinde, Allah ve Rasûlü'nün bu çağrısına icâbet ediniz!" (Enfâl,

8/24) buyrulmaktadır. Beşerin gerçek hayata ulaşması, hayatı bütünüyle duyup tatması için Allah ve Rasulü'nden gelen çağrıya hemen uyulması emredilmiştir. Bu emir öyle hassas ve önemlidir ki; bir gün, sahabe efendilerimizden Said b. Muallâ namaz kılıyorken Allah Rasulü (sallallahu aleyhi vesellem) onu çağırır. O da namazda olduğu için bu çağrıya icabet etmez. Rasul-ü Ekrem (sallallahu aleyhi vesellem) “Seni çağırdım, niye koşup gelmedin?” buyurunca sahabe efendimiz “Ya Rasulallah, namaz kılıyordum.” der. Peygamber Efendimiz “Sen Cenâb-ı Allah’ın ‘İstecîbû lillâhi ve li’r-Rasûli izâ daâküm - Sizi çağırdığında Allah ve Rasûlü'nün bu çağrısına hemen icâbet ediniz.’ emrini duymadın mı? Çağrıldığında namazı dahi kesip peygambere icabet etmelisin.” der. İşte, marufa sahip çıkmak ve nehye karşı cephe almak da peygamber çağrısına icabetin ifadesidir ve hem fert, hem de cemiyet planında çok önemli bir mesele, farzlar ötesi bir farzdır.

Az önce de hatırlattığım ayette Allah (celle celâlûhu), “Siz insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı bir ümmet oldunuz; iyiliği emreder, kötülükten menedersiniz ve Allah’a inanırsınız.” (Âl-i İmran, 3/110) buyurmakta ve hayırlı bir toplum olmanın yolunu göstermektedir. Ayette “Küntüm hayra ümmetin - Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmet oldunuz.” demiş ve bir sonraki cümle mukadder suale cevap veren bir isti’nafî (başlı başına) cümle olarak söylenmiştir. İki cümle arasında tam bir münasebet (irtibat-ı kâmile) olduğu için cümleler arasına atıf edatı (bağlaç) konulmamış ve hemen ayetin “iyiliği emreder, kötülükten menedersiniz ve Allah’a inanırsınız.” kısmı getirilmiştir.

Bu ayette kullanılan fiiller de süreklilik ve geniş zamana delalet eden bir kiple ifade edilmiştir. Yani, siz hem bugün, hem de yarın kendinizi marufu emretme ve münkerden nehyetmeye adanmışsınız; onun için hayırlısınız, denilmiş ve bu şekilde hayırlı olmanın yolu da gösterilmiştir. İlmî keşifler, icadlar, sosyal ya da ekonomik sahadaki buluşlar.. bunlar çok önemli olabilir. Fakat hiçbir şey bu vazife kadar önemli değildir. Eğer onlar da bunun kadar önemli olsaydı, Allah (celle celâlûhu) ilim ve teknolojiyle alakalı bazı peygamberler görderir; “teknoloji peygamberi, rönesans peygamberi, ilim peygamberi” filan derdi. Oysa ki, peygamberlerin vazife-i asliyesi, emr-i bi’l-ma’ruf, nehyi ani’l-münker olmuş; onlar, insanları tabiatlarında mündemiç bulunan duyguların tesirinden kurtarıp, ilahi tesir alanına yükseltmeye ve kalblerle Allah

arasındaki cismaniyete ait, cismaniyetten kaynaklanan mania ve engelleri berteraf ederek Allah ile insan buluşmasını sağlama gibi mukaddes bir gayeyi gerçekleştirmeye çalışmışlardır.

Şimdi gelin tekrar kendimize dönelim. Evet, hicran duyma, içimizde burukluklar yaşama, milletimizin şu anki muhtaç ve düşkün halini hazmedememe.. bütün bu mülahazalar bizi, milletimizi doğrultup, onun ruhunun heykelini yeniden dikerek, onu tekrar özüne döndürmek için azim ve gayrete sevk ediyorsa kıymetlidir. Kur'an'ın, emredilmesi gereken "maruf" ve kaçınılması icab eden "münker" olarak anlattığı hususlara riayet etmek suretiyle evvela asıl profili ikame etmek, milletimizin ruh heykelini dikmek ve sonra da bu mukaddes vazife ne kadar zaman, ne kadar cehd ve ne kadar gayret istiyorsa onu ortaya koymak gereklidir. İçimizdeki hüznün girdabı bizi bu uğurda müçtehidâne ve müceddidâne bir gayretle, hatta bazen peygamberâne bir azimle milletimize hizmete sürüklüyorsa o hüznün bir kıymeti vardır.

Bir milletin ruhunun heykeli ikame edilirken dikkat edilmesi gereken en önemli husus, o milletin özü, tabiatı ve millî karakterinin gözetilmesi ve korunmasıdır. O diğer bütün milletlerden farklı olabilir; fakat bu farklılığı, onun herkesle uyum içinde olmasına mani değildir. Bir ferdin herkesle iyi geçinmesi, onun kendi olarak kaldığı zaman bir kıymet ifade eder. Eğer o, kendine ait değerler açısından asimile olmuş, başkalarına karışıp tamamen onlara benzemişse, o zaman o şahsın iyiliği ve kötülüğünden, hoşgörü ve başkasını kabulünden bahsedilemez. Neyi hoş görecektir, neyi olduğu gibi kabul edecek ki? O zaten diğerlerine iltihak etmiş, erimiştir onlar arasında. İnsan ancak kendisi olarak kalır, kendine ait hususiyetlerin hiç birinden taviz vermez ve fakat, herkese de sadrını-sinesini açabildiği kadar açarsa, yeryüzünde diyaloga geçemeyeceği hiç bir fert kalmayacak kadar insanlığa açık yaşarsa, işte o zaman hoşgöründen ve başkasını kendi konumunda kabulden bahsedilebilir. Fert için geçerli olan bu husus millet için de geçerlidir. İşte gerçek ihya da budur. Ve Üstad, onu bir cümleyle ifade etmiştir: "Milletin ihyası ancak dinin ihyası ile olur."

Evet, biz bütün himmet ve gayretimizi, negatif şeylerden rahatsızlık duyup ona-buna kızma, insanlara kin besleme ve bağırıp çağırma; böylece azmimizi ve dolayısıyla kendimizi tüketme istikametinde değil, problemleri tüketme yönünde kullanmalıyız. Biz, bir taraftan

rahatsızlık duyduğumuz negatif şeylerden, bir taraftan da ümit emarelerini aldığımız bütün pozitif mülahazalardan beslenerek, iki kanaldan azmimize su taşıyarak bütün güç ve gayretimizi toparlayıp peygamberâne bir kararlılık içinde milleti ihyaya sarfetmeliyiz.

Bir hesabı olmalı milletimizin her ferdinin. Ülkesini ve milletini seven her şahıs “Ben şu kadar yatırım yaparsam, ortaya şu kadar enerji koyarsam, içinde bulunduğum çağda cereyan eden hadiselerin rüzgarını şu kadar arkama alırsam, hızımı şu kadar artırırsam, bu yolu şu kadar bir zamanda katedebilirim..” demeli ve bulunduğu konumda millî kalkınmanın bir yanını teşkil etmeli.. Mesela; bir öğretmen, bir öğrenciyi yetiştirmek, yani potansiyel insanı realite planında insanlığa yükseltmek için ne kadar zamana ihtiyaç varsa onu düşünmeli.. sadece öğretim açısından düşünecek olursanız: ilk ve ortaokul, lise, üniversite ve günümüzde önemli görülen bir master, doktora eğitimi.. öğretmen bütün bu süreci düşünmeli ve bir hayat boyu talebesinin önüne çıkacak hadiseleri daha en baştan hesap ederek onu hazırlamalı.. böylece milletin istikbale yürümesinde onun da katkısı olmalı.

Bu meselede çok önemli bir husus da şudur: Milletimizin ihyası, diğer cankeş milletlerin de o halden sıyrılıp hayata yürümesi demektir. Türk milletinin dirilişi, geleceğin dünyasının yeniden şekillenmesi adına çok önemlidir. Hep arzettiğim bir hususa bağlayarak ifade edeyim müsaadenizle; Türk milletinin şuuraltı kredisi çok zengindir. Bu millet, dokuz asır İslam dünyasının hâmîsi olma gibi bir misyon eda etmiş ve bütün milletlerin şuuraltında öyle yer almıştır. Bazıları bunu kıskançlıktan ve hazımsızlıktan dolayı red ve inkar ediyor olabilir. Bazıları “Niye onlar, biz değiliz” diyebilirler. Sahabe-i Kiram Efendilerimiz Arap milleti olarak çok hızlı semere vermişler. Fakat bildiğiniz gibi o ihtişamlı dönemin hepsi otuz senedir. Emevi-Abbasi dönemini işin içine kattığınız zaman bu sürenin tamamı üç asır olur. Ondan sonra da Türkler devreye giriyor. Bize şeref olarak Efendimiz ve O’nun mesajına mazhar olmamız da yeter. Fakat içinden çıktığı millet olarak Araplar, “Biz dünyalara değer bir kıymete malik, şerefli bir milletiz.” deseler; bu söz doğrudur. İnsanlığın İftihar Tablosu onların içinden çıkmıştır. Fakat bu millet de diyebilir ki, “Evet o bizim Peygamberimiz, canlarımız O’na feda olsun, fakat Cenab-ı Hak bize de öyle mükemmel bir millet kökü vermiş ki, o tam dokuz asır Efendisinin bayrağını en yüksek burçlarda dalgalandırmış, İslam dünyasının hâmîsi olmuş.. sağdan-soldan, alttan-üstetten,

Çin'den-Maçin'den, Hind'den-Yemen'den gelen saldırılara karşı dini siyanet etmiş." İşte bu, bu gün olmuyorsa bile, gerçekleştiği dönemler itibarıyla şuuraltlarına inmiş, o milletlerin şuuraltı beslenme dönemlerinde zihinlerine adeta kazınmıştır ve zaten insafı olanlar da bunu kabul ediyorlar.

Evet, bir gün bu millet silkinir, son metamorfozunu yaşar, kendisi ve özü neyse ona göre şekillenir ve ona göre inkişaf ederse, göklerde uçmak hakkıysa şayet.. bir tırtıl gibi ağaçların kabukları üzerinde gezme yerine kelebek olup uçarsa.. işte o zaman, başkasına benzemede ve münkerde onu taklit eden diğer milletler, iyilikte ve marufta da taklit edecek, bu milletin arkasına düşecektir. Dolayısıyla bu milletin dirilmesi, sadece bir milletin değil, aynı zamanda İslam dünyasının dirilmesi ve sonra bütün dünyanın dengelenmesi olacaktır. Zira, şu anda problem bir tane değildir. Bu millet bugün hem kendi yetimliğinin hüznünü, hem İslam dünyasının birbirine düşman olmasının ve dağınıklığının hasil ettiği yetimlik hicranını ve hem de dünyada dengelerin bozuk olması yetimliğinin hasretini yaşamaktadır. Bütün bu yetimliklerin hepsinden birden sıyrılmayınca bu millet yetim kalmaya mahkumdur. Dolayısıyla bu milletin dirilmesi çok önemlidir.

Bazıları "Niçin meseleyi bu millete bağlıyorsun, bu ırkçılık değil mi?" diye itiraz edebilir. Oysa Anadolu öyle bir ırka irca edilecek bir milletten mürekkep değildir. Anadolu insanının kimi Laz, kimi Gürcü, kimi Kürt'tür. Bazıları Asya'dan gelmiş, bazıları Mezopotamya'dan, bazıları da Balkanlardan... ve bu farklı yerlerden gelen insanlar günümüzde aranan millet evsafını haiz bir mozaik meydana getirmiş. Bugün Türkiye birbirine kenetlenmiş insanların meydana getirdiği şanlı bir millete beşiklik etmektedir. Ve ben milletimiz derken ırkçılık mülâhazalarından bütün bütün uzak kalarak, Anadolu insanının tamamını kastediyorum.

Cenâb-ı Allah milletimizin her ferdinin katkıda bulunacağı böyle bir dirilişe bizleri muvaffak kılsın. Bu iş, bir takım işidir. Her fert kendi şahsı itibarıyla başarılı olamayabilir, düşüp dökülebilir. Fakat biz "Yâ Rabbi! Bizimkini imece usulü kabul buyur." deriz. İçimizden biri cesurdur; diğeri zekidir, aklını iyi kullanıyordur, bir başkasında adanmışlık ruhu aşkındır; öbürünün görüntü ve temsili iyidir... Bir araya gelir, elele verir, nefislerimizi katıp karıştırırız.

Nasıl ki, Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) bazen az bir yiyeceği topluyor, mübarek ellerini onun üzerinde gezdiriyor ve o azıcık yiyecek yüzleri-binleri doyuracak bir keyfiyet alıyordu. Birkaç insana ancak yetebilecek kadarlık bir yemekle binlerce insan doyuyordu. Biz de elimizde neyimiz varsa onu samimiyetle ortaya koyar, milletçe elele verir ve ellerin en güzelinin bizim üzerimizde de gezmesini bekleriz. Cenâb-ı Hak da murad buyurursa bizim o beraberliğimize bir kutbiyet, bir gavsiyet ihsan eder. Dolayısıyla, bizim dirilişimiz bir takım çalışmasına vâbestedir.

Sahabe Şuuru

Osman Gazi Hazretleri ruhunu çadırda teslim etmişti. Vefatı sırasında Söğüt'e yerleşeli kırk seneden fazla olmuştu ama onun hâlâ evi yoktu. Bilecik'te oğlu Orhan Gazi'nin emri altında Bursa'yı fethetirken uzaktan Bursa'nın ışıklarını görüyor ve "Beni oraya defnedin." diyordu. Etraftaki tekfurlardan elde ettiği mal mülkle ta o zaman Topkapı Sarayı'nı kurabilirdi ama o çadırında vefat ediyordu. Zira o derin bir saffet, samimiyet ve adanmışlık ruhunun adamıydı. Bu fotoğrafı alır, sahabenin yanına koyarsanız aradaki farkı çok seçemez, tefrik edemezsiniz. Osman Gazi hazretlerini Hz. Halid'le yanyana getirseniz (sahabinin mutlak fazileti mahfuz) seçmekte zorlanırsınız; "Acaba bu mu yoksa öbürü mü Halid dersiniz?" Bildiğiniz gibi; Hz. Halid vefat ederken geride hiçbir şey bırakmamıştı. Sa'd b. Zeyd diyor ki: "Hz. Halid, herkesin övdüğü bir kumandan olarak yaşadı, İslamın bir yitiği olarak gitti.. gitti ve geride sadece atını ve kılıcını bıraktı."

Hz. Halid, iki imparatorluğu yerle bir etmişti ama kendisine ait hiç mal-mülk edinmemişti. Bu, mal-mülk olmamalı demek değildir. Bu, gönlünü dünyaya kaptırmama, mala mülke, makama mansıba bağlanmama demektir. Bağlanması lazım gelene bağlanma.. İnsanın ancak tek bir yere bağlanmaya gücü yeter. İnsan iki şeye aynı ölçüde, aynı kuvvette gönül veremez. İşte onlar, İ'la-yı kelimetullahtan başka hiçbir şey düşünmüyorlardı. İstiyorlardı ki; herkes Allah'ı tanısin. İnsanlar Hz. Muhammed'le (sallallahu aleyhi ve sellem) tanışsin. Gece gündüz "Bu kocaman dünyaya nasıl müslümanlığı anlatırız?" diyorlardı. Bir gün dünyanın büyüklüğüne bakıyor, anlatılanları dinliyor ve "Demek ki bu dünyaya müslümanlığı anlatmak bir

insanın ömrüne sığmayacak kadar zormuş.” diyorlardı. Sadece şu söze bile baksanız maksat ve gayelerinin ne olduğunu, ne ile dertlendiklerini görürsünüz.

Hedef gösterme mi anlarsınız müjde mi ama Allah Rasulü “Benim adım güneşin doğup battığı heryere ulaşacaktır.” buyurmuştu. Onlar bunu bir vazife olarak anlamışlar ve hep bu vazifeyi eda etme gayretiyle yaşamışlardı. Bu aziz milletin mazisi bu vazifeyi yapmanın izzetiyle doludur. Herkesin ölüm hastalıklarına tutulduğu yerde bu millet “biz ümit olmalıyız” deyip ayakta kalmasını bilmiş ve bu şuurla yaşamıştır.

Bilâl-i Habeşi zamanında imanını ifşa etmek o kadar kolay bir şey değildi. Fakat o her türlü zulme ve işkenceye göğüs germe pahasına imanını ilan eden yedi şerefli kişiden biri oldu. Fakat akla gelmedik baskı ve işkenceler de böylece başladı. Bilal’ı alıp sahraya götürdüler. Çölün kızgın kumları üzerinde yatırıyor, omuzlarına taşlar koyup, bir taraftan işkence yaparken, diğer yandan da gönlünün gülü Muhammed’i ve dinini inkâr etmesini istiyorlardı. Tanrılık iddiasında bulunan Ebu Cehil bu durum karşısında çileden çıkmıştı. Kendi iradesi dışında bir güce tabi olunmasını kabul edemiyordu.

İmanla ve İslamla şereflenen Bilal yüzüstü kızgın kumlara yatırılıyor ve kendisine güneşte kızarıncaya kadar işkence yapıyordu. Her tarafı kan, revan içinde kalıyordu. Bir taraftan da, ‘Muhammed’in Rabbini inkâr et! ’ diye sürekli telkinde bulunuyor, hakaret üstüne hakaretler yağıdırıyorlardı. Zaten gücü tükenen Bilal’ın, söz söylemeye mecali kalmıyor, dudaklarından sadece bir kelime dökülüyordu: ‘Ehad... Ehad! ...’

Ona yapılan onca zulüm ve işkence neticeyi değıştirmede. O artık İslâmın mücahitlerinden biriydi. Daha sonra da Hz. Muhammed’in(SAV) müezzini olma bahtiyarlığına kavuşacaktı. Kula kulluktan Allah’a kulluğa giden yolda çok acılar çekse de Bilal kölelikten Cennet’in çok arzuladığı bir mümin konumuna yükselmişti.

Ashab iman üzere yaşamak ve etrafını imanla aydınlatmak için nelere göğüs germemiştir ki!

Sahabelerin ibretlik hayatına dair o kadar çok misal var ki insan hangisini anlatacağını şaşırıyor. Hangi örnekten yola çıkarsanız çıkın neticede onların dirayeti, asaleti, vefakârlığı ve cefakârlığı çıkıyor meydana... Onun içindir ki Resulullah o mübarek canları bağrına basarak himaye etmiştir hep... Bu güzel insanlar onun himayesini zaten fazlasıyla hak ediyorlardı. Çünkü Onlar her zaman savaşta Rasûlullah (SAV) ’in önünde, namazda ise arkasında durmuşlardır. Manevi tekâmül için bundan büyük referans olur mu?

Sahabeler; İslam ve Allah yolunda çarpışırken, mallarını, canciğer dostlarını ve onları diri tutan canlarını kaybetti.Ya biz mukaddes değerlerimiz için nelerimizi kaybettik ki Rabbimizden manevî ücret(Cennet) talep ediyoruz? ... Allah’ın izniyle o kutlu insanların kabirlerinden dünyaya bir pencere açılrsa ve ahir zaman ümmeti olan bizi seyretme imkânına erişseler acaba bu

durumumuza ne derlerdi? Acaba hal ve hareketlerimizi temaşa ettikten sonra bizi Müslüman vasfıyla vasıflandırıyorlar mıydı? Bu mevzuda ciddi şüphe ve endişelerim mevcuttur. Peki, biz bu büyük maneviyat erenlerini görsək yüzlerine bakmaya yüzümüz olur muydu? Azıcık arlanma duygumuz kalmışsa utanıp, sıkılıp yerin dibine geçmez miydik?

Huzuru mahşerde Allah ve Resulü'nün karşısına çıktığımızda yüzlerimizin kızarıp pancara dönmesini istemiyorsak attığımız adımlara dikkat etmek mecburiyetindeyiz. Sahabeler canlarını ortaya koyarak İslam kalesini sonuna kadar muhafaza ve müdafaa ettiler. Oysa bizlerin oralarda hiç mi hiç bezi yok. Gündelik meşguliyetlerle altın kıymetindeki ömrümüzü zayi ediyoruz. Çamur içerisinde debelenip duruyoruz.

Adanmışlık ve Beklentisiz Olma

Soru: Bir mefkûreye; adanmışlık ve fedakârlık kapısından girme ile menfaat ve beklenti endeksli olarak girmenin, ferdin, sonraki hizmet hayatına tesirleri nelerdir? İzah eder misiniz?

Cevap: Adanmışlık düşüncesi ve fedakârlık ruhunun, bir mefkûreyi ayakta tutan, onun devam ve temadisini sağlayan temel dinamikler olduğu muhakkak. Bundan dolayıdır ki, Kur'an-ı Kerim, ideal bir nesil olarak, ensar ve muhacirînden "sâbıkûn-u evvelûn"u anlattığı hemen her yerde, onları, hep "evet" diyen, hep veren ve hep fedakârlığın zirvesinde adanmışlık düşüncesiyle hareket eden insanlar olarak nazara verir.

Mesela Kur'an-ı Kerim'de, bir yerde, onların, infak edecek imkânları olmadığı halde, "ah olsaydı da verseydik" anlayışıyla mahzun olup gözyaşı akıttıkları takdirle yâd edilir. (Tevbe Suresi, 9/92) Ensar-ı kiramın, Akabe biatındaki sözleri de bu hususa çarpıcı bir misal teşkil eder. Bildiğiniz üzere, onlar, bu biatta Resul-i Ekrem Efendimiz'i (sallallâhu aleyhi ve sellem), her türlü şartta ve hayatları pahasına koruyup himaye edeceklerine ve O'nun davası uğrunda hırz-ı canda bulunacaklarına dair söz vermişlerdi. Hâlbuki onlar böyle bir söz verdiklerinde, "Bu işin sonunda elde edeceğimiz mükâfat ve semere nedir?" diye hiç mi hiç düşünmemişlerdi. Vakıa, o gün onlara, yaptıklarının karşılığında cennetle mükâfatlandırılacakları müjdesi verilmişti. Fakat denilebilir ki, başlangıç itibarıyla onların o günkü icmalî cennet bilgileri, bugün bizim, Kur'an ve sünnette tafsiline erdiğimiz, selef-i sâlihînin o mevzuda ortaya koyduğu malumatla enginliğine vâkıf olduğumuz ölçüde de değildi. Fakat bütün bunlara rağmen **onlar, tam bir sadakat ve engin**

bir fedakârlık anlayışıyla, yapılan bu biatın çok güzel bir alış-veriş olduğunu ifade etmiş, başka herhangi bir beklentiye girmemiş ve sadece Cenab-ı Hakk'ın rızasını hedefleyerek, kendilerini bu işin içine atmışlardı.

O halde yüce bir mefkûreye dilbeste olmuş, bir yönüyle ona göre kendi düşünce dünyasını yeniden inşa etmeye çalışan ve böylece başta kendi milleti olmak üzere topyekûn insanlığa yeni bir ba'su badel mevt yaşatma istikametinde didinip duran bir insan, dünyevî herhangi bir beklenti içine girmeyeceği/girmemesi gerektiği gibi, çok defa belki cennete girme ve cehennemden uzak kalma gibi, Cenab-ı Hakk'ın fazlından beklenen manevî beklentilere dahi girmemelidir. Zaten sahih hadislerde de ifade edildiği üzere, insanın yaptığı ibadetlerle cennete hak kazanması mümkün değildir. İnsan, ancak Cenab-ı Hakk'ın fazlı ve rahmetiyle oraya girebilecektir.

İşte âhîret âlemine bakan yönü itibarıyla dahi, bu ölçüde engin bir adanmışlık anlayışına sahip olan bir insan, zannediyorum, yaptığı hizmetlerin geriye dönüp dönmemesi mevzuunda da herhangi bir beklentiye girmeyecek ve "başarı, muvaffakiyet" gibi kendisini ilgilendirmeyen hususlarla zihnini meşgul etmeyecektir. Evet, adanmış bir ruh, yaptığı yatırımın vaad ettikleriyle alakadar olmayacak, toprağa saçtığı tohumların kendi döneminde filize yürüyüp yürümemesine takılmayacaktır. O, sadece kendi vazifesine bakacak, onu bilecek ve sonucu yaratmanın Allah'a ait olduğu şuuruyla hep hareket edecektir. Hani Üstad Hazretleri, bu mevzuyla alakalı Celaleddin Harzemşah'ın bir mülâhazasını nakleder. Sefere çıkarken, bu zata, muvaffak olacağı söylendiğinde o, muvaffakiyet gibi bir neticenin Allah'ın şe'nine ait olduğunu, dolayısıyla kendi vazifesini yapıp, şe'n-i rububiyetin gereğine karışmayacağını ifade eder.

İltifat Marifete Tabidir

Bu açıdan daha baştan adanmışlık düşüncesiyle işin içine girmiş bir fert, ilerleyen zamanla birlikte, meselenin geriye dönüşüyle alakalı herhangi bir beklenti içinde olmayacaktır. Mesela, yaptığı hizmetler karşılığında insanların teveccühüne mazhar olma, takdir toplama, alkışlanma, iltifat görme gibi beklentiler onun hayal dünyasına dahi misafir olamayacaktır. Halk arasında:

“Marifet iltifata tabidir.” şeklinde yaygın olarak kullanılan bir söz vardır. Belki pek çok insan için böyle bir disiplin söz konusu olabilir. Yani halk iltifatta bulunduğu takdirde bazı insanlar marifetlerini döktürür, kabiliyetlerini sergilerler. Mesela bir resim yapar, eğer yaptığı bu resim alaka görürse buna bağlı olarak yeni çalışmalar içine girer. Gördüğü iltifat onun azim ve gayretini tetikler. İşte bu tür iltifatlar, umumi manada insanlar için teşvik edici bir unsur, hatta bir ihtiyaç olarak görülebilir. Fakat adanmış bir ruha göre, iltifat marifete tabidir. Siz yapmanız gerekeni yapar, ortaya koymanız gerekeni ortaya korsunuz; bunun sonucunda âlem ister iltifat eder, isterse etmez; meseleyi asla buna bağlı götürmezsiniz. Hatta çok defa onların iltifatlarını gördüğünüzde: “Değildir bu bana layık bu bende, bana bu lutf ile ihsan nedendir” der, nefsinizi sorgulamaya durursunuz. Çünkü kendinizi insanlardan bir insan olarak gördüğünüzden, yapılan bu iltifatların ne durubu ne de numarasını kendinize uyduramazsınız.

Dolayısıyla başta beklentisiz olarak işin içine girme, vermeyle meseleye başlama, adanmışlık duygusu ile hareket etme öyle ciddi bir güç kaynağıdır ki, bunlara sahip olan insan, Allah’ın izni ve inayetiyle, hiçbir zaman ye’sse kapılmaz, hâdiselerin karşısında her zaman dimdik durur ve sarsılmaz bir iman ve ümitle onların üzerine yürür. Bu aynı zamanda acz u fakr yoludur. Yani insan önce acizlik ve fakirliğinin farkında olacak, sonra da adanmışlık mülahazasıyla hareket edecek ve “yaptıklarım geriye dönmedi, iltifat ve teveccüh olmadı, demek ki başarılı olamadım” diye bir anlayışa kapılmayacak; kapılmayacak ve bundan dolayı hır güür çıkarmayacak, streslere girmeyecek, anguazlar yaşamayacak ve kaderi tenkit etmeyecektir. O, hep

“Gelse celalinden cefa

Yahut cemalinden vefa,

İkisi de cana safa,

Lutfun da hoş, kahrın da hoş” mülahazasına bağlı hareket edecektir.

Bu arada şunu ifade edeyim ki, bir insanın Cenab-ı Hak’tan:

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

“Rabbimiz, bize dünyada da ahirette de hasene ver ve bizi Cehennem azabından halâs eyle.” (Bakara Suresi, 2/201) diyerek dünya hayatı için de hayır hasenat istemesi başka; hayır hasenat adına yaptığı amellerin karşılığını dünyada istemesi ve böyle bir beklentiye girmesi tamamen başka bir meseledir. Hem insan, yaptığı hayırlı işleri, geriye dönüşe, teveccühe, mutlak muvaffakiyet ve zafere bağladığı takdirde, eğer Cenab-ı Hakk’ın murad-ı sübhanisi o istikamette tecelli etmezse, ümitsizliğe düşer ve inkisar üstüne inkisar yaşar. Ayrıca siz bu şekilde bir beklentiyle hareket ettiğinizden, arkanızdaki insanlar da teşettüt-ü ârâya düşebilir ve size olan teveccüh ve hüsn-ü zanlarında kırılmalar hâsıl olabilir. Bu durum, fasit bir daire gibi, sizin de kuvve-i maneviyenizi alıp götürür ve muvaffak olunamadığında atf-ı cürümler, kırgınlık ve hırçlıklar kendini gösterir.

O halde insan, ahirete ait amellerin mükafatını, Cenab-ı Hakk’ın sonsuz lütuf ve ihsanına bırakarak, onu dünyanın fani, geçici ve dar kıstaslarına hapsedmemelidir. Mesela İstanbul’un fethini dünyanın darlığı içinde düşündüğünüzde, sadece İstanbul’un fatihi olma söz konusudur. Ancak böyle bir fetihle beklentiler Cenab-ı Hakk’ın teveccühüne bağlandığında, ahirette fethe terettüp eden varidat, ganimet ve mele-i alanın ona karşı duyduğu alaka neyse bütün bunlar dünyanın darlığı içinde değil de, ukbanın enginliği içinde insana verilir. O halde burada bir “sübhanellah” deyip ötede bir cennet bahçesine sahip olma varken, neden meseleyi burada sadece bir sübhanellah ölçüsünde mükâfata bağlayalım ki!

Fedakârlığın Neye Tekabül Ettiğini Bilmiyorlar

Misalleri çoğaltabilirsiniz. Mesela siz, ruh-u revan-ı Muhammedi’nin (sallallâhu aleyhi ve sellem), cihanın dört bir yanında şehbal açması istikametinde çok ciddi bir cehd ve gayret sarf etseniz, ama buna muvaffak olamasanız hareket ve faaliyetlerinizi böyle bir neticeye bağlamadığınızdan ötürü inkisar yaşamazsınız. “Ne yapalım şimdilik böyle oldu” der, Hz. Âdem gibi,

رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

“Rabbimiz, biz kendimize zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen muhakkak ziyana uğrayanlardan oluruz.” (Araf Suresi, 7/23) anlayışıyla kendinizi muhasebeye çeker,

mevcut durumu yeniden gözden geçirir, sonra tekrar doğrulur, bir kere daha kıyam eder, el pençe divan durur ve yapmanız gereken her neyse onu yapmaya koyulursunuz. Bu açıdan beklentisizlik hali ve fedakârlık anlayışı, işi son nefesimize kadar ihlas ve samimiyetle götürebilmek adına çok önemli ve hayatî dinamiklerdir. Ehl-i dünya bu dinamikleri bilmediğinden dolayı meseleyi sadece maddeye, paraya hamlediyor ve ortaya çıkan neticeyi bununla anlamaya çalışıyorlar. Hâlbuki fedakârlık ve beklentisizlik öyle bir değerdir ki, maddî ölçüler içinde onun karşılığını bulabilmek mümkün değildir. Evet, gönüllüler hareketini hazmedemeyen, çekemeyen bir kısım ehl-i dünya, “Bu işin arkasında şu kadar sermaye, bu kadar sermaye olmalı, yoksa bu çarkın dönmesi mümkün değil!” anlayışıyla meseleyi yorumluyorlar. Çünkü onlar, adanmışlık ve fedakârlığın neye tekabül ettiğini bilmiyorlar. Almadan vermenin ne demek olduğundan habersizler. Her şeyin rıza istikametinde birer yatırım halinde ortaya konulduğunun ve böylece Cenab-ı Hakk’ın azları çok, birleri bin ettiğinin farkında değiller. Evet, bu dinamikler cennetler kıymetinde bir değere tekabül etmekte; sonsuz kudret ve rahmet sahibi Zât da, ona göre bir mükâfat ve semere vermektedir.

Meselenin ayrı bir veçhesi de şudur: Ben bu daire içindeki arkadaşların binde birini tanımam. Hatta şimdilerde milyonda birini tanımam diyebilirim. Öyle ki, görüşme imkânı olmayınca, bazen eski tanıdıklarımı bile zamanla tanıyamaz hale geliyorum. Dolayısıyla, tanımadığı insanların yaptığı hizmetleri dahi, bir şahsa veya gruba mal etmek, hem Allah’a karşı saygısızlık, hem de o insanların ceht ve gayretine yapılmış bir zulüm ve haksızlıktır. Evet, benim itikadıma göre yapılanları bir şahıs, bir deha, bir firaset, bir kıyaset ve bir fetanete mal etmek şirktir. İsterse başkaları o mevzuda hüsn-ü zann edip “falanın bu mevzuda gayreti tamdır, onun vesilesiyle bu neticeler elde edildi” desinler. Bunu söylemekle onlar, ictihad hatası yapmış olurlar. Sahib-i Şeriat ise ictihad hatalarını affedeceğini vaad buyuruyor. Bize düşen ise, her zaman kulluk şuuruyla hareket edip bu tür iltifat ve teveccühleri kesinlikle sahiplenmemektir.

Hem açıkça görüldüğü üzere, mesele o kadar büyümüş, o kadar kökleşmiş ve o kadar evrensel bir hal almıştır ki, bu meselenin bir veya birkaç şahsa veya bir gruba mal edilmesi mümkün değildir. İhtimal, belli bir yaştan sonra belki aklıma, hayal ve tasavvurlarıma, “ben de bir şey

yaptım” mülâhazası gelir ve şirke düşerim diye, Cenab-ı Hak lütufta bulundu ve beni ahir ömrümde buraya sürgün etti. Şimdi o işi halisane götüren çiçeği burnunda pek çok genç var. Rabbim onları, ihlas-ı etem ve yakîn-i tamla şerefyâb eylesin!

Fakat şunu ifade edeyim ki, Cenab-ı Hakk, belli bir dönemde kendi ülkemde pek çok adanmış ruhla beraber olmayı nasip buyurdu. Ülkenin değişik yerlerinde örnek olabilecek pek çok fedakârlığa şahit oldum. Mesela Bozyaka'nın üst tarafında civanmert Anadolu insanının civanmertliğine müracaat etmiştik. Herkes bir şeyler vermişti. Sonra odama çekildim, otuyordum. Subaylıktan emekli bir zat, elinde şangır şungur anahtarlarla yanıma geldi ve bana şöyle dedi: “Burada herkes bir şeyler verdi ama ben veremedim. Emeklilik ikramiyemle bir ev satın almıştım, ben de onu vermek istiyorum, evin anahtarlarını size getirdim.” Tabii böyle bir durumda size düşen vazife şudur: Dersiniz ki: “Kardeşim, herkes imkânına göre vermekle mükelleftir. Sen zaruri ihtiyaçların dışında elinde ne varsa onu verirsin. Evini verecek halin yok. Allah senden onu istemiyor.” Böylece anahtarları yeniden ona teslim eder ve: “Git evinde otur. Rabbim sana lütufta bulunur, yeni kapılar açar, sen de getirir onu verirsin” dersiniz. Çünkü Peygamber Efendimiz de (aleyhissalâtü vesselâm), Kab b. Malik ve Sa'd b. Ebi Vakkas gibi bütün servetini vermek isteyen sahabe efendilerimizi tadil buyurmuştur.

Seksen Yaşındaki Hicret Taliplileri

Daha nice fedakâr insanlarla karşılaştım. Mesela belki seksenine merdiven dayamış bazı yaşlı arkadaşlar defaatle buraya gelip, “Ne olur bu gençlere hicret etmeyi işaret ettiğiniz gibi esnaf için de, bize de, başka yerlere gitmeyi işaret etseniz ve biz de gitsek. Böylece verme mazhariyetiyle serfiraz kılındığımız gibi, Cenab-ı Hak hicretle de bizi şereflendirse.” dediler. İşte bunlar, maddi ölçüler içinde kıymetini takdir edemeyeceğiniz öyle dinamiklerdir ki, bu dinamikler, Cenab-ı Hakk'ın sonsuz lütf ve ihsanına âdeta bir davetiye olmuştur. Belki değişik ekonomik sistemler içinde, bu dinamiklerin nasıl birer kıymete dönüştüğü anlaşılmamış olabilir. Ancak bunların sermayeden de emekten de daha kıymetli olduğu muhakkaktır. Dolayısıyla kim ne derse desin, ortaya çıkan netice, aynı mantık, aynı düşünce ve aynı inanç etrafında bir araya

gelmiş insanların, fedakârlık ve adanmışlık zemininde müşterek bir akıl oluşturmalarına Cenab-ı Hakk'ın bir lütfu ve ihsanıdır.

Son söz olarak şunu da ifade edeyim ki, varlıkta isbat-ı vücud eden, rahat ve kolay zamanda işin altına giren ve belli bir vazifeyi yerine getiren insanlara da saygı duyulmalıdır. Bize düşen onlar hakkında şöyle dua etmektir: "Cenab-ı Hak onların da aşk u iştihakını artırsın, onları da devam ve temadi ile serfiraz kılsın." Evet, ister yokken vermek için çırpınıp duranı, isterse varlık ve imkan içinde ancak belli bir seviyede fedakarlıkta bulunanı hep hayırla yâd etmek, dualarımızda hepsini birden zikretmek boynumuzun borcudur. Biz, milletimiz ve insanlık adına çalışan her ferdi, her fedakârlığı alkışlar, bundan dolayı Cenab-ı Hakk'a hamd ü senada bulunur, şükreder ve böyle bir şükür neticesinde O'nun nimetlerini sağanak sağanak başımızdan aşağıya yağdırmaya devam edeceğine inanırız.

BUNADA SAMİMİYET DENİR (Sadakat)

Sebat edip ayrılmamak , ayrılıp kaybolmamak , bilhassa Hak'tan ve Hakk'ın rahmet kapısından ayrılmamak ne iyi şey!...

Bütün dedikodulara , nefsin tuğyan ve isyanına , hatta yârânın bile terk ve ihmeline rağmen elini göğsüne vurup " evvel ALLAH " deyip hak ve doğru bildiği yoldan hiç ama hiç inhiraf etmeden gösterilen hedefe doğru gitmek, ne kadar zor ve o nisbette ne derece gıptaâver bir haslet ve bir mertliktir.

Evet , kendini öyle görmesen ve zannetmesen bile intisabıyla tanındığın ve şeref duyduğun ve hakiki hedefin olan Hakkın kapısında , gözünü biran ayırmadan ve kalbini bir an bozmadan bekleyip , kapının aralanmasını hatta açılmasını intizar etmen , cidden tebrik ve taltife layık , rahmet ve inayete şayeste bir hal ve bir keyfiyettir.

Maalesef adını bilmediğim büyük bir zat...

Senelerce müritlerine , talebelerine irşat dersi verir. Ve hakikaten onları irşat eder. Hem öyle ki ; kalp gözlerini bile rüşte erdirir...

Bir zaman gelir, müritler şeyhlerinin ne olduğunu ve nerede bulunduğunu keşfen görürler :

"Şakiler arasında ve ateşe yaslanacaklardan..."

bunu böylesine gören müritleri yavaş yavaş mürşitlerini terk ederler ve derse gelmezler.

Yalnız birisi:

" Ne olursa olsun madem ben bu makamı bu zatın eliyle elde ettim : ondan ayrılmayacağım " der ve sebat eder.

Üstad talebesine sorar : " Evladım arkadaşların nerede Neden gelmiyorlar ?

Talebe söylemez nasıl söylesin ki...

Fakat o büyük zat iki, üç...ısrar eder nihayet o sadık talebe gözünü yumar, ağzını açar ve doğruyu söyler:

“ Efendim, arkadaşlarım sizin şaki olduğunuzu ve ehli cehennem olduğunuzu keşfen görmüşler de ; ondan dolayı gelmiyorlar.”

O büyük zat bunu duyunca gayet sakin olarak şunu der

“ Yaa öylemi... evladım ben bu halimi kırk yıldır görüyör ve biliyorum. Ama Hakkın kapısından başka kapı tanımıyor ve bilmiyorum. Onun için bütün bunlara rağmen sebat edip bu kapıdan ayrılmadım . ve ayrılmayacağım . şayet arkadaşların bundan başka kapı biliyorlarsa gelsinler söylesinler. “

Şeyh varsın bu samimiyetini izhar etsin .

Rahmet kapısı birden açılıyor. Kitap sebkate ediyor . ve onun şaki değil said olduğu; ehli cehennem değil , ehli cennet olduğu yazılıyor.

Ölümü diriliş hayatına çevirenlerden Mehmet Özyurt

Mehmet Özyurt, 1945 yılında Antakyalı fakir bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Faziletli bir çevrede yetişti. Babası altı yaşında hafızlık için onu hocaya teslim etti. Bir yıl sonra hıfzını tamamladı. On bir yaşından itibaren Hasan Okuyucu hocanın yanında Arapça öğrenmeye, dinî ilimleri tahsile başladı. Aynı zamanda da İskenderun Çay Mahallesi Camii'nde müezzinlik yapıyordu. Kısa sürede büyük mesafe kat etti. Askere gidene kadar Mehmet Hoca hiçbir okul okumadı, sadece Arapça okudu. Daha sonra çevresinin teşvikiyle dışarıdan ilk – orta ve liseyi bir iki yıl gibi kısa bir sürede bitirdi. Müezzinlik yaptığı camiye on altı yaşında imam oldu. Bu yaşlarda Büyük Usta'nın kasetlerini dinleyerek onunla tanıştı. Artık ıstırap, çile, gözyaşı onu sardı. Mehmet Hoca'nın o günden sonra duası oldu; muzdarip insanla, çile insanıyla, Büyük Usta'yla kader birliği yapmak, yolunun onun yoluyla kesişmesi. Günü geldiğinde bu içten yakarış kabul gördü Hak katında. Ardından yine bir teşvikle Yüksek İslam Enstitüsü sınavlarına girdi ve birincilikle kazandı. Adana, İskenderun, Hatay ahalisinde nam salan Mehmet Hoca, önce Gültepe Camii'ne, bundan on ay sonrada 1976 yılında Bornova'daki Büyük Cami'ye imam olarak tayin edildi, enstitüde henüz I. sınıf talebesiyken. Aynı camiye aynı dönemlerde, kendini bir neslin dirilişine adanmış Büyük Usta da vaiz olarak tayin edilmişti. Mehmet Özyurt için büyük buluşma, büyük duanın kabulü şimdi ziyadesiyle gerçekleşiyordu.

Mehmet Hoca, caminin yakınında bir ev tuttu. Tam bir buçuk yıl her cuma günü, İzmir dışından vaaz dinlemeye gelen insanlara kendi evinde yemek verdi. Hayatı boyunca hep sıkıntı çeken Mehmet Hoca o sıralarda bir de kitapçılık işine girmişti. Belki de hayatında ilk defa ailesi bir parça olsun maddeten rahatlamıştı. Evine ilk divanı o zaman kazandığı parayla almıştı. Hoca, kazandığını yine hizmete dönüştürüyordu. Züht ve takvasından hiç taviz vermedi. Tevazu her halinde seziliyordu... Eşinin de, çocuklarının da, kendisinin de aç kaldığı günlerin ve gecelerin sayısı hiç de az değildi. Ama kimseye hissettirmede bu durumu Mehmet Hoca.

Mehmet Hoca'yla kader birliği olan, Ahmet Ersöz, adanmışlığı olan bu zatı anlatırken bir şeye dikkat çekiyor; "İnsanın idrak edemeyeceği kadar cömertti. Mehmet Hoca hayatı konusunda da o kadar cömertti. İnsana hizmetin, dine hizmetin uçlarında yaşadı, hep sınırları zorladı. İrfan

sahibi, faziletli ve yüksek meziyetli bir insandı. Zati bir manası da vardı. Acıya tahammülü vardı. Kendinden çok az bahsetti." diyor.

Ahmet Ersöz anlatıyor: Mehmet Hoca'yla 1982 yılında 28 gün hücrede kaldık. Sonra birkaç arkadaşı ve Mehmet Hoca'yı suçsuz gördüklerinden bıraktılar. Beni daha sonra bıraktılar. Mehmet Hoca hep söylüyordu, seni orada, içeride bırakmayı bir türlü içime sindiremiyorum. Çıkmasaydım da içeride kalsaydım...

Tevkif edildi, tahkir gördü, türlü ithamlara maruz kaldı. Bir şaki gibi takip edildiği günler oldu. Ama o "İman hem nurdur hem kuvvettir. Hakiki imanı elde eden adam bütün kainata meydan okuyabilir" hakikatini kavramış olarak yaşadı ve geliye dönüş, tökezleme, tereddüt manalarına gelebilecek her türlü eylemden uzak durdu.

Yıllar sonra Diyarbakır'a geldi ailesiyle. Kenar mahallelerin birinde bir ev tuttu. Sokak sokak dolaştı. Neredeyse selam vermediği adam kalmadı oralarda. Talebeler için ev aradığında bulamıyordu. Karar verdi, bir gece ansızın kendi evini birkaç mahalle ilerisinde bir gecekonduya taşıdı. Eşyaların yarısını da o eski evde bırakarak oraya öğrencileri yerleştirdi. İlk ev böyle vücuda geldi. Aynı yöntemle ikincisi, üçüncüsü geldi. Ne hikmetse maddeten fakir bu adamın eşyaları bölündü bölündü ama bitmedi...

Mehmet Özyurt, alın yazısı olduğunu bilmişti vatan evladına hizmetin. Onun için hiç direnmedi kader kalemlerinin hakkında yazdıklarına. Yüce bir ilim, irade, hikmet ve kudrete teslimiyetle destanımsı bir hayat yaşadı. Dünya ölçülerinde az denecek bir zamana, dünya ölçülerinde çok denecek bir hayat tarzı sıkıştırdı. Ömrünü ulu bir gayeye vakfederek hem kendi söz ve fiillerini hem de çevresindeki insanların söz ve fiillerini bereketlendirdi.

Mehmet Özyurt, insanın tükenişi karşı direnen, ölümü diriliş hayatına çeviren iradenin temsilcilerinden olarak yaşadı bu hayatta. 'Kutlular kervanı'nın, son 'altın halka'nın, 'ikinci mimarları'nın, 'şafak işçileri'nin en göz doldurur, en yürekli, en sadık, en saf, en cömert üyelerinden biri olarak yaşadı ve öylece aramızdan ayrıldı.

Bu destan kahramanı zati 1988 yılında hizmetten hizmete koşarken bir trafik kazasında kaybettik. Belki pek çoklarımız böyle bir insanın bu dünyadan gelip geçtiğinden bugün haberdar bile değil. Ama o 'kahraman' gerçekte yaşadığımız şu dünyadan, 'destanımsı bir hayat' bırakarak geride. Emaneti yüklendi, bayrağı hayatı boyunca yere düşürmedi. Öyle bir yürek bıraktı ki geride, görmek isteyenler için, görmeye istidadı olanlar için o yürek hâlâ atıyor.

Duanın gelişi

Mehmet Özyurt'u elim bir trafik kazasında bir eylül ayında, yaprak dökümü mevsiminde kaybettik. Urfa'dan Gaziantep'e hizmetten hizmete koşarken dört güzel insan, dört dava arkadaşı, Mehmet Özyurt, Bayram Acar, Hasbi Hoca ve Memduh Hoca aynı kazada bize veda ettiler. 16 Eylül Perşembe akşamı beraber sohbet ederlerken, "günümüzde, günahların insanı her taraftan sardığından, ihlas ve takva üzere bir yaşayışın olmadığından" dert yandılar. Bir ara Bayram Acar; "Bana kalırsa şehit olmaktan başka bir şey temizlemez bizi" dedi. Bir başka

arkadaş kendi kendine düşündü: "Savaş yok, bir şey yok. Nasıl şehit olacağız ki!" Sonra İslamiyet'te şehitliğin çeşitlerini hatırladı. Öyle ya, yanarak ölen, karın sancısıyla giden, denizde boğulan müminler hükmen şehit sayılıyorlardı...

Diğerlerinde olduğu gibi Mehmet Özyurt'u da tanıyamadılar önce. Çünkü yanmıştı vücudu. Sonra yüzüğünden tanıdılar onu... Gerisini o günün tanıklarından dinleyin: "Dördü de vefat etmişti. Fakat birden yangın başladı. Söndüremedik, ancak itfaiye söndürebildi. Sonra kalan parçaları toplayıp, dört ayrı battaniyeye sararak cenazeleri kaldırdık.

Şimdilerde bile Diyarbakır, Urfa, Gaziantep illerinde bu zat bir efsane gibi yaşar gider.